

ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

Θυμοῦμαι πῶς τὸν πρωτογνώρισα:
Τὶς μέρες πού ξαναρχινοῦσε
τὸ πρωῖνὸ σκολεϊό, στὸν κῆπο μας
κι' αὐτὸς γυρνοῦσε.

Μέσ' στὸ γλυκώτερο ὕπνο μου ἄκουγα
μὲ τὸ πολύλογό του στόμα
νὰ μοῦ φωνάζει: -- "Ὡρα γιὰ μάθημα,
κοιμᾶσαι ἀκόμη;

Καλότυχος! ἐμένα μ' ἔστελνε
δασκάλων σκλάβο ὅλη τὴ μέρα
κι' αὐτὸς στοὺς κήπους γύρω χαίρουνταν
ἥλιο κι' ἀέρα.

Κι' ὅταν σκολνοῦσα τὸν ξανάβρισκα,
πότε τὸ χῶμα νὰ σκαλίζη,
πότε μέσ' στὰ κλαδιὰ σὰν κούμαρο
νὰ κοκκινίζη.

Ποτὲ δὲ σώπαινε. Κι' ἂν ἔπαυε
τὰ γλυκομίλητά του λόγια,
στὸ λάρυγγά του χάντρες ἔπαιζε
καὶ κομπολόγια.

Ἐπὶ μακριὰ κύτταγμα κι' ἄκουσμα
δὲν ἦταν ἄρκετὰ γιὰ μένα·
κράχτες, κλουβιά, ξόβεργες τοῦ στηνα,
μὰ στὰ χαμένα . . .

Συνήθισα, ἀπ' τὴ ζέστη ἀπόδιωχτο
κάθε χρονιὰ καὶ γυρισμένο
μὲ τοῦ καλοκαιριοῦ τὸ πέρασμα,
γὰ τὸν προσμένω.

Ἄλλαξα σπίτια, ξενιτεύτηκα—
καὶ στὸ βουνὸ καὶ στ' ἄκρογιαλί,
παντοῦ ὅπου πῆγα κι' ὅπου στάθηκα
τὸν βρῆκα πάλι.

Πόσες φιλίες σκόρπιες στὸν ἄνεμο
καὶ πόσοι φίλοι ἀπαρνημένοι,
μόνο ἢ δική του φιλία ἀσάλευτη
πάντα μοῦ μένει.

Φιλία καὶ πιὸ μακριὰ ἀπ' τὸ θάνατο·
τὸ ξέρω, πὼς κι' ἀφοῦ πεθάνω,
κάθε χρονιὰ θά ζω στὸ χῶμα μου
τὸν Καλογιάννο.

Κρσ. 4. 11. 29.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

